

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 20. Quomodo illam sibi Christus Dominus desponsavetit, dando illi
pretiosissima cimelia, & postea compleverit desponsationem annulo
admodum mystico, coram sanctissima Virgine & S. Josepho, ac ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XX.

Quomodo illam sibi Christus Dominus desponsaverit, dando illi pretiosissima cimelia, & postea compleverit desponsationem annulo admodum mystico, coram Sanctissima Virgine, & Sancto Josepho, ac multis Angelis: nec non de admirandis rebus, quæ tunc evenerunt.

§. I.

Inter insignes gratias, quas DEUS confert animabus, dum justificantur, una est præstantissima, quod ipsas assumat in suas Sponsas, desponsando illas (quemadmodum ajunt Propheta) sibi per suam misericordiam, unione charitatis ac amoris. Et quamvis hoc præstet spiritualiter ac invisibiliter omnibus illis, quæ fruuntur ipsius gratiâ & amicitia; tamen quibusdam magis electis, & quæ magis profecerunt in sanctitate, ita id ipsum concedit, ut ab ijs lumine cælesti illustratis, agnoscatur modo admirabili & arcano, qui repleat cor delicijs, permovetque ad agendas infinitas gratias bonitati & charitati DEI, quod talia agat cum suis creaturis: cui quidem placuit demonstrare manifestius immensitatem suæ bonitatis in ijs, quæ fecit Marina de Escobar, ut patebit ex eo, quod sequitur, & contigit anno 1598. cum numeraret quadraginta quatuor annos suæ ætatis.

Dum, inquit, aliquando manè orarem, amando DEUM omnibus meis viribus, vidi oculis animæ adesse sanctos quosdam speciosissimos Angelos, qui veluti negotiosi colligebant & componebant multa cimelia pretiosissima. Angelus autem meus Custos, majorem præferens sollicitudinè & lætitiâ colligebat, & accipiebat ab alijs sanctis Angelis, quæ ipsi collegerant. Ego obstupefcebam aspiciendo hæc omnia, neque intelligendo, qualia essent illa cimelia, vel quem in finem colligerentur. Tum mihi dixerunt Angeli, ea colligi pro die desponsationis meæ animæ. Extimui, & mirata sum, quod audiveram, de eoque cogitans transégi biduum, quo elapso, manè mihi in mea collectione dixit Dominus:

Hodie est dies, quo mihi desponsabo tuam animam, quæ desponsatio nunc peragetur, quando ad me venies, meque fumes in Venerabili Sacramento: atque ab hodierno die, quo tua anima à me susceperit istâ gratiam, & favorem, diabolus te non audebit, sicut erat solitus, vexare in spiritu, quod fecit præteritis diebus. Audivi, quod mihi à Divina Majestate dicebatur, plena stupore, ignorans, quid illi responderem, & statim me contuli ad templû, ubi, postquam me aliquamdiu more consueto collegissem, ivi ad sumendum Christum Dominum, atque cum procubuissem in genua super gradus altaris, venit Sanctus meus Angelus Custos, cum alijs sanctis Angelis, valde hilaris, & adstantibus nonnullis sanctis Cœlitibus, iniecit in meum colulum omnia illa elegantia ac pretiosa monilia, quæ antea me vidente collegerat, & acceperat ab alijs Angelis. Dum autem essem ita exornata, venit Christus JESUS Dominus noster in Sacra Hostia, cumque ipsum suscipere ex manu Sacerdotis, mea anima sensit, quandam Divinam ac insolitam unionem, cum suo dulcissimo Sponso & Domino, adeo ut mihi visa fuerim ab illo immutata, penitusque transformata ex ea hora, ac idcirco non agnoscerem me ipsam, id quod sæpe dicebam meo Confessario. Retinui illas pretiosas gemmas & monilia toto eo die, cum magno meæ animæ solatio; deinde verò mihi fuerunt ablata, & observata, me non vidente, neque advertente aliud, quàm quod ea possideret meus sanctus Angelus Custos: illa tamen mirabilis mutatio semper perseveravit, quia per hanc spiritualem, Divinam & mysticam desponsationem, obtinui quadantenus verecundum quoddam & humile dominium, ad eum modum, quo posset

evadere in Dominam quæpiam famina-
vilis conditionis, quæ nupsisset magno
Principi vel Regi. Hæc si esset mulier pru-
dens, agnosceret animo demississimo ma-
gnam gratiam, sibi ab illo Rege præstitam:
alioquin tamen unâ necessario, & magno
cum solatio potiretur dominio, quod ipsi
ideo, quia illam sibi desponsavisset tantus
Dominus, fuisset collatum. Unde ex eo
tempore deinceps mirum erat, quod me
ingenti perfundebam rubore, & pudefaci-
ebat videre sanctos Angelos, quando me
dignabantur invisere, jubente Domino,
mihi que assistebant alicujus obsequij cau-
sâ, sibi ab illo injuncti, quomodo mihi assi-
sterent & gratificarentur: quia id præsta-
bant cum magna sollicitudine, & quadam
quali reverentia, ut me ipsam puderet, &
magnopere verecundarer; videbantur e-
nim non coram vili ac tam abjecta & mise-
rabili versari creatura, quam sum ego, sed
qualiter se gerere possent coram quapiam
aliâ, quæ aliquâ posset ratione mereri no-
men Domine ac Sponsæ JESU Christi.

Consequuta sum similiter ex hac tanta
gratia, magnam animæ libertatem, ut non
metuerem diabolum, ac molestiam, quâ
me in spiritu solitus erat afficere. Nam etsi
me semper fuerit persequutus, non tamen
illis timoribus, ac terculamentis spiritus,
uti consueverat; imò videbatur ab eo tem-
pore diabolus me timere, ac revereri: un-
de intellexi promissum Domini, quo mihi
id fuerat pollicitus. Obtinui præterea
quandam humilem securitatem, ut nihil
meticulosè reformidarem; sed videretur
mihi Dilectus meus Sponsus ac Dominus,
sicut potest, itâ facturum omnia, ad eum
modum, quo magis expedirent, cederent-
que ad majorem ipsius gloriam & obse-
quium. *Hactenus sunt verba istius Famu-
le DEI, ex quibus dignoscuntur boni effe-
ctus hujus singularis Divinæ visitationis, qui
certa præbent indicia, eam esse veram. Quia
gratia DEI non sunt vacuæ, neque vane,
sed plena veritate, ac majestate, quas requi-
rebat nomen Sponse, tam speciali modo ele-
ctæ, & representabant meo iudicio illa preti-
osa monilia, quæ ipsius collo fuerunt imposta.
Atque itâ, inquit illa, post paucos deinde*

dies mihi versanti in mea collectione, dixit
Dominus: Manè te conferes ad Beatissi-
mam Virginem Antiquam (est una ex Pa-
rochijs Vallisoleti, vicina domui, quam in-
habitabat) ubi tibi exhibebo insignem fa-
vorem & gratiam, quæ cedit ad tuum ma-
gnum solatium & commodum, quia ibi-
dem per me, ac meam Matrem præsentan-
beris, & offereris æterno Patri. Hoc au-
dito, fui summè exhilarata, atque exarsit
amore Divinæ Majestatis, & quasi non ad-
verterem quid dicerem, sæpe iterabam:
unde mihi hoc? postridie deinde manè
mota à Domino, & prorsus immemor,
quid contigisset, quòdque mihi fuisset di-
ctum, ut me conferrem ad Antiquam, ad-
ivi illam: ubi post exactum aliquod tem-
pus in oratione, accessi ad sumendū Chri-
stum Dominum, & cum flexissem genua
in gradibus altaris, vidi Christum Domi-
num, ipsiusque sanctissimam Matrem, sti-
patam Angelis, quæ Domina attollens ad
cælum oculos, & alloquens æternum Pa-
trem, protulit hæc verba, aut his similia,
ejusdem sensus: Pater æterne, ac Domine
noster, offero tibi nunc denuò hanc famu-
lam & creaturam tuam, oroque te suppli-
citer, ut illam abhinc de novo suscipias ad
tuum obsequium, ipsamque posthac respi-
cias, & protegas, ac defendas ab ejus hosti-
bus specialissimâ curâ, & auxilio tuæ gra-
tiæ. Hanc oblationem Pater æternus sus-
cepit quàm promptissimè, ac deinde dis-
cessit Beatissima Virgo, valedicendo mihi
peramanter, relicto mihi propter eum fa-
vorem & misericordiam solatio.

§ II.

A Nno 1611. in ætate quinquaginta se-
ptem annorū, aliquot post annos, quan-
do jam egrotabat, ac penè semper affixa erat
lecto, voluit Dominus perficere istam despon-
sationem, & celebrare quodammodo nuptias
spirituales cum virgine & admirabili magnifi-
centia, id quòd referam ipsiusmet verbis non-
nihil contractis. Quodam die, ait, Stig-
matum gloriosi Sancti Francisci, aliquid
intellexi ex communicatione quatuor
sanctorum Angelorum, qui semper mecum
moran-

miorantur, quòd mihi Dominus magnam quandam gratiam, & extraordinariam misericordiam esset præstiturus: dicebant enim mihi: Eja, soror, dispone tuum animum, & præpara te pro eo, quod Dominus decerneret, ac volet de te facere. Et ecce eundem tibi est nobiscum ad locum, quò à Domino iussi sumus te ducere. Ego dixi: Ecce ancilla Domini, compleatur in me ipsius amabilissima voluntas. Hoc dicto, mea anima est raptà in ecstasim, in qua sum ducta ab illis quatuor sanctis Angelis, valde procul, ut mihi videbatur, à loco in quo fueram. Postquam pervenissemus ad locum à DEO decretum, Angeli me constituerunt in eleganti & pulcherrimo templo, cujus laqueare erat ex auro purissimo, parietes & pavementum pretiosissimum, & jucundum oculis animæ, atque in quodam quasi sacello primario erat altare, & in eo sedes adeò mirabilis, ut nunquam potuerim intelligere, qualis fuerit, quidve in illa viderim. E regione istius altaris erant tres sedes perquam conspicuæ, in prima & tertia sedebant duæ personæ gravissimæ, quidam vir valde venerabilis, & quædam Regina ac Domina magnæ Majestatis, quæ cum primum ego ingressa essem per portam templi, surrexerunt ex suis sedibus, iveruntque mihi obviam, atque dum se inciperent movere, resonuit in toto templo musica vocum, & instrumentorum, tam stupenda, suavitas ac Divina, ut illam nulla lingua verbis possit exprimere. Ego timens, & quasi turbata, propter tantam magnificentiam, quam videbam, me intermisceram, & adhaerebam sanctis Angelis, à quibus ducebatur. Cum autem sursum per illos aspicerem, & lustrarem circumquaque templum, vidi innumerabiles Angelos pulcherrimos, qui canebant ac tractabant instrumenta, edebantque illam Divinam musicam, de qua sum loquuta. Idem quatuor Angeli subito apprehenderunt mea brachia, duxeruntque me ad eos duos Dominos, qui, ut dixi, mihi occurrebant, & cum essent propè ipsos, prostraverunt se coram illis; ego quoque turbata ac attonita, eò quòd viderem tantam majestatem, me prostravi. Il-

N 3

la verò Regina, ac Domina, me statim in brachijs apprehensam erexit quàm amantissimè. Tunc sustuli oculos, ut viderem, quænam esset ea Domina tantæ Majestatis, & à qua tantam gratiam acceperam, quia illam hæcenus non agnoveram; & agnovi esse Sacratissimam Virginem Dominam nostram, quam sum reverita cum summo amore & solatio meæ animæ: intuita deinde illum Venerabilem ac Sanctum Virum, qui cum ea Regina veniebat, animadverti illuminata à DEO, esse gloriosum Sanctum Josephum, Sponsum illius Sacratissimæ Dominae. Duxerunt me eò, ubi erant positæ tres sedes, & antequam ipsi confiderent, intulerunt mihi quandam quasi vim amabilem, ut me collocarent in secunda sede: quod ego humi prostrata vehementer detrectabam, neque volebam admittere, dicendo, me non esse dignam, & esse me ancillam Domini; donec venirent sancti mei Angeli Custodes, unaque cum Beatissima Virgine ac Sancto Josepho mihi persuaderent ac mandarent, ut præberem assensum ei honori, qui mihi exhibebatur, volente ita & jubente DEO, cui me oportuit obtemperare. Postquam confedissem in illa sede, cooperuerunt me velo splendidissimo, coloris cærulei & aurei, quod pertingebat usque ad pedes. Cum ita essem ornata, semperque duraret illa cœlestis musica, aspexi altare, & sedem ac thronum admirabilem, de quo dixi, me nescire qualis fuisset, & quid in illo vidissem, ac vidi ex eo descendentem & venientem ad me Christum Dominum, cum magno comitatu Angelorum, ac Beatorum Spirituum, atque idcirco turbata & obstupefacta converti modicè oculos, ut aspicerem Sanctissimam Virginem, ac deinde Sanctum Josephum, & vidi surgentes ex suis sedibus, positisque humi genibus adorantes Dominum illum Majestatis: idem & ego procumbens cum speciali agnitione meæ vilitatis, feci. Dominus accessit ad me, cum ita essem provoluta, adeòque turbata, ut vix viderem, vel adverterem, quid ageretur: & Beatissima Virgo me modicum elevavit, arrepto meo brachio sinistro, extenditque meam manum; Domi-

nus

nus autem Majestatis inseruit digito meo minimo anulum pretiosissimum, & in eodem momento abripuit meam animam in magnam ecstasim, adeo ut cum incumberem genibus, & corpore essem non nihil inclinato, caput mihi deciderit ad genu illius magni Domini, qui statim, apponens suo ori sanctissimum suum digitum, sublati oculis, dixit quædam verba latina, ex quibus ego hoc intellexi, quod præceperit omnibus creaturis, ut essent quietæ ac attentæ, nec me expergefacerent, neve suscitarent meam animam ex illo somno mystico. In hoc raptu intellexi tam sublimia mysteria de attributis & perfectionibus, ac essentia DEI, deque mysterijs vitæ, ac Passionis Christi JESU Domini Nostri, ut non reperiatur lingua, à qua possint ullâ ratione explicari, eo quod excedant omnè nostrum captum. Taliter mansi constituta aliquo tempore, quod quantum fuerit, ignoro; solùm scio dicere, totum hoc mysterium duravisse sex, vel septem horis. Postquam autem rediissem ad me ex hoc raptu, summè ardebat mea anima amore istius Domini, & habebam singularem cognitionem de bonitate ipsius ac amplitudine, atque incomprehensibilibus judicijs, nec non de mea maxima vilitate, & exiguitate, ideòque iteratò ac sæpe dicebam intrâ animam meam: *Quis es tu Domine, & quis sum ego?* quis es tu Domine Majestatis, potens ac admirabilis in operibus tuis, & altissimis judicijs, sapiens ac infinitè bonus, & quæ sum ego pauperrima, debilis & indigna ancilla tua? quod nomen ancillæ ita mansit infixum meo cordi, eo quod mihi Dominus exhibuisset hunc tam magnum & singularem honorem, ut præ mera verecundia ac pudore, non potuerim ex meo corde evellere hæc verba: *Ancilla sum Domini.*

Finito raptu, Dominus Majestatis surrexit ex regio throno, in quo ante me sederat, & obvertens dorsum dicto altari, mihi que impertiens suam sanctissimam benedictionem, dicendo ad me: Soror, & Amica, vale; posita suâ sacratissimâ manu dextrâ super humerum meum sinistrum, quemadmodum etiam fecerat, prius-

quàm meo digito infereret illum anulum mysticum, redijt cum magna majestate & comitatu Beatorum Spirituum ad locum ac thronum, unde descenderat, quando venit ad peragendum hoc opus: & ego, quamvis ab initio, quando mihi sancti Angeli dixerunt, præstandam mihi à Domino magnam misericordiam, vehementer restiterim, nihilque non egerim pro ea amolienda, modò videns abeuntem ac discedentem hunc Dominum, dicebam illi cum ingenti afflictione ac dolore: Quò abis Domine Majestatis, & Bonum meum infinitum? nè me derelinquas, nec me deras in hoc exilio; revertere ad me. Dum hoc Dominus audiret, videretque afflictionem meam animæ, vertens se modicum ad me, intuensque suis sacratissimis oculis, dixit mihi: Non abeo, nec discedo à te, Amica: tecum enim sum, ac maneo. Ex quibus verbis mea anima cepit non nihil solatij; statim autem quidam sancti Angeli occupaverunt locum, qui inter me & Dominum intercedebat, neque tunc amplius conspexi Divinam Majestatem. Deinde Sanctissima Virgo & Sanctus Joseph me crexerunt è loco, in quo eram prostrata, & Sanctissima Virgo me est amplexata, ostendens, se singulariter gaudere, propter illam misericordiam, & gratiam, quam mihi Dominus præstiterat, & congratulans mihi unâ cum suo cœlesti Sponso Sancto Josepho, meisque sanctis Angelis, dixit mihi: Eja, Amica, tempus est, ut abeamus, & reducamus te domum: ego & Sanctus Josephus, ac sancti Angeli, qui adsunt, te debemus ducere, & comitari. Exoscullata sum eorum pedes, propter gratiam, quâ me dignabantur, & fui subito occupata à quodam somno & ecstasi; quando verò ad me redij, inveni ac adverti me esse in meo angulo ac lecto, adesseque mihi Sanctissimam Virginem, ac Sanctum Josephum, & sanctos Angelos. Tum discessit à me Sanctissima Virgo, & Sanctus Josephus, ac abiverunt cum comitatu multorum sanctorum Angelorum, ego autem in meo loco vehementer stupebam, meque humiliabam, agens cum DEO de hac misericordia, quam mihi denuò exhibuerat, dice-

dicebámque illi: quomodo & quare id ita fecisset, cum ego sim ipsius ancilla, ac usq; indigna tali gratiá: & quòd jam sciret Divina Majestas, se aliás mihi aliá occasione præstitisse aliam huic similem gratiam. Et Dominus respondit: Primum, quod ais, bene subsistit: ad secundum autè respondeo; gratiam, tibi tunc à me collatam fuisse diversam ab ista, quam tibi modò confero. Quia prior fuit quasi dispositio, & præparatio pro hac, quam tibi nunc præstiti. Dum ità loquerer cum Domino, verti oculos animæ ex Divina ipsius inspiratione, ac vidi quàm clarissimè ac singularissimè ab ipso illuminata, in meo digito illum mysticum annulum, quem ei Divina Majestas inseruerat, quia ipsum hæcenus specialiter non videram. Erat combinatus ex particulis purissimi auri, quibus interferebantur aliæ coloris crystallini, & in his erant mysticè expressa præcipua mysteria Passionis Christi JESU Domini Nostri, cum mysterio Sanctissimæ ipsius Incarnationis, omnia verò sculpta cœlesti vivacitate, ut illuminarent animam, ac deducerent in eorum cognitionem, atque ad specialem erga illa excitarent affectum. Visio istius annuli in ea forma, duravit multis diebus, fuitque per frequens, ac tam clara, ut quodãmodo erubescerem, quòd potita essem tantá gratiá; adeoque metuerem, nè illum viderem oculis corporeis (quia nollem, si id DEO placeret, similes visiones, eò quòd non sint admodum securæ) ut propterea habuerim aliquot diebus manum coopertam strophio. Hic mysticus annulus quasi penetrabat & ingrediebatur intrà digitum intortus, ac infixus, palmam versus, magis tamen eminebat in superiore digiti parte. Videbam illum

multis diebus propè semper, deinde non nisi interdum, per intervalla.

§. III.

Hoc est arcanum opus, quod Divina Majestas in sua famula peregit, dignum admiratione. Quis non miretur illud iter ad tam remotum locum, quo significabatur, quàm esset remota à mundo? elegantissimum illud templum & altare, ubi celebranda erant ista nuptia, resonante tam Divinâ musicâ comm testibus adeo omni exceptione majoribus, cum adfuerit etiam Regina Angelorum, Mater Sponsi, & Sanctus Josephus, ejus Sponsus? Eum honorem ipsi ab illis exhibitum dum illi occurrerunt, & ipsam collocaverunt in sede, stipantes illam utrinque tanquam Sponsam sui Filij? illum adventum ipsiusmet Christi JESU DEI & Hominis, cum tam illustri comitatu, ad celebrandum hunc actum; & quòd ille ipse inseruerit ejus digito annulum? Somnum illum tam admirandum dormientis inclinato capite super genu sui dilecti, adjumentis creaturas, nè illam suscitarent, illis verbis Cantorum: Adjuro vos Filix Jerusalem, nè suscitetis, neque evigilare faciatis dilectum, quoadusque ipsa velit? Visionem illam tantarum rerum in mptu, ità ut dum eo somno dormiret, cor ipsius vigilaret? illum mysticum annulū, cum sua tam cœlesti sculptura, plena tam Divinis mysterijs? Ego tamen non minus obstupesco profundam animi demissionem, quam ipsa in his omnibus exhibebat, eò quòd eam quasi puduerit acceptare tantum favorem, quòd, dum dulcis ipsius Sponsus illam compellaret tam admirabili titulo Sponsæ, ei firmissimè inhæserit nomen ancilla, quod mox commemorabimus.

CAPUT XXI.

Quàm ipsi firmiter inhæserit affectus Ancillæ Domini, ac de admirandis rebus, quæ evenerunt, concernentes quendam annulum, quem fecit cum hoc titulo Ancillæ, deque nonnullis pœnis, quas subivit, ob leves tum admissas culpas.

Post-